

med Rigsdagen, i hvilken Form vi skulle beholde § 100.

Trykkesfriheden selv, siger den ærede Minister, er forvaret ved Trykkesfrihedsloven; men derimod sige Medlemmer i Thinget: Trykkesfrihedsloven er ikke forvaret imod provisoriske Love, og de frygte derfor, at den ved en saadan provisorisk Lov kunde blive affasket. Men nu er det igjen et stort Spørgsmaal, om den bedste Maade, hvorpaa man kan forvare sig imod provisoriske Love, ikke netop er den, at Lovgivningsmagten ikke er lagt for mange Hindringer i veien med Hensyn til de Midler, hvis Anvendelse for et Dieblik kan være nyttig. Det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad) har sagt, at de Grunde, som fra Regjeringens Side bleve anførte her, vist have stor Bægt, men Grunden, hvorfor han ikke kunde tillægge dem den Bægt, var, at de Midler, som stode til Regjeringens Raadighed i vanskelige Diebliske, kun kunde anvendes imod dem, fra hvem egentlig ingen Fare kom, og imod dem, fra hvem Faren egentlig kom, kunde de ikke anvendes. Det er dog vist ikke ganske saaledes; idetmindste har nutildags ingen Stat, under vanskelige Forhold, turdet lade denne Sag være udenfor sin særlige Dmærksomhed. Alle Stater have i den Henseende handlet paa den samme Maade. De have anvendt forskjellige Midler, men Formaalet har været det samme. De have anseet Pressens Virksomhed for farlig, og derfor troet det nødvendigt at kunne bruge ulovlige eller voldsomme Midler mod den under saadanne Forhold. Jo mere Staterne have været ordnede saaledes, at Regjeringerne under overordentlige Omstændigheder af denne Art uden Vanskelighed have kunnet bruge lovlige forebyggende Midler; destomindre ere de komne til de voldsomme, og jo mere de have været i en saadan Stilling, at de lovlige Midler være utilgængelige, desmere ere de komne til de voldsomme. Det er Noget, som man maa have for Øie, NB. i den eneste Retning, hvor der forekommer mig at være virkelig Fare, og det er med Hensyn til Alt, hvad der angaaer de udenlandske Forhold.

Jeg troer, at Udvalget vil gjøre rigtigst i, og kan i dette Dieblik ikke gjøre Andet, end

at fastholde sin Beslutning, og stemme for Paragraphen, som den staaer; thi at lade den reent blive ude, kan jeg paa ingen Maade tilraade, men derimod troer jeg, at det netop, som Forholdene nu ere, vilde være gavnligt, inden vi komme til 3die Behandling, at overveie denne Sag noiere, og navnlig undersøge, om vi ikke, da vi affattede Paragraphen, som den staaer i Grundloven, have været paa et Gebeet, som dog ellers ikke er elsket her, nemlig paa et polemiserende Gebeet mod Fortiden. En Lov bør ikke vendes krigsførende mod Fortiden, og der var Brede i vort Sind mod den Tid, som laa bag os med Hensyn til Pressesforholdene, da vi forhandlede denne Sag. Denne Brede bragte os maaskee til at udtale noget Mere, end vi vilde have udtalt, naar vi havde været i fuldkommen Rolighed. Denne Paragraph staaer for mig som en Leilighedslov; men, ligesaa lidt som vi skulle hjælpe til at fremkalde Leilighedslove, og ligesaameget som vi skulde formaae Regjeringen til ikke at gjøre dette Grundlovs-Udkast til en Leilighedslov ved derindunder at bringe Andet, end hvad der behøves for at aabne Døren for Heelstaten, ligesaa lidt skulle vi give Exempel paa at opretholde en Leilighedsbestemmelse i vor Grundlov, især dersom vi skulle komme til at erkjende, at den i visse Maader er bleven til under Indflydelse af en trykkende Fortid. Jeg troer altsaa, at vi paa dette Standpunct ikke ville komme til nogen Uenighed, og at vi vist Alle ville være enige i at stemme for Paragraphen, men jeg for min Part forbeholder mig til 3die Behandling at forsøge, om jeg ikke kan komme til Enighed med D'Hrr. om saadanne Forandringer, at Paragraphen... (Stemmer: Nei!) — Ja D'Herr. sige „Nei!“ Der er sagt Nei til Noget, som dog alligevel har kunnet lykkes. Vi have lært Statens Stilling at kjende i dag paa en fuldstændigere Maade, end vi kjendte den i gåar, og vi kunne derfor vistnok, naar vi samtale derom, komme til en ny Beslutning i denne Sag, Alt under den Forudsætning, at vi ved at komme til saadanne Beslutninger tillige opnaae et endeligt Formaal; thi det maae D'Herr. lægge Mærke til, at, saasnart vi i denne Forsam-